

UȘA DIN UȘĂ

Dumnezeu să te binecuvânteze, frate! Îmi place să aud că au fost salvate noi suflete, pentru că acesta este lucrul cel mai important. Mă bucur că suntem aici și vedem atâția prieteni din diferite părți ale țării. Este un frate care vine acum în oraș. Azi dimineață am auzit că materialele lui au fost deja descărcate, pentru un mare serviciu de trezire. Frate, mă rog ca El să-ți dea o trezire mare, cu multe suflete din acest oraș.

Mă

bucur să-i văd în dimineața aceasta pe mulți dintre prietenii mei predicatori. Fratele Outlaw din Phoenix este acolo, l-am observat când m-am ridicat. Mă bucur mult să te văd, frate Outlaw. Sunt încântat că frații din Ierihon au venit aici, la Ierusalim. În dimineața aceasta, ca întotdeauna, ne bucurăm să vă avem printre noi.

Nu

demult am trecut pe la fratele Williams, în Phoenix, și i-am spus: „Știi, acum locuiesc în Tucson, și trebuie să întrețin locul acesta de sus, din munte (înțelegeți?), pentru că de aici pot privi spre Ierihon, spre frații noștri de acolo.” Fratele Carl spunea că vor veni aici mulți oameni din Phoenix, de la sute de mile depărtare. Câți ați venit din Jeffersonville, Indiana? Ridicați-vă. Toți cei din partea aceasta. Ei vin de la aproape o mie două sute de mile depărate.

Mă

bucur că sunt aici, în această Lumină minunată. Vedeți, noi numim locul acesta „Orașul soarelui,” și chiar este pe dinafară. Dar ce mă bucură pe mine cel mai mult este Soarele de dinăuntru.

Toată

săptămâna m-am bucurat de aceste binecuvântări, asistând la lucrarea de trezire a fratelui Bethany de la Primele Adunări ale lui Dumnezeu. Apreciez sincer lucrarea acestui neînfricat ostaș al crucii. S-au întâmplat atâtea lucruri săptămâna aceasta! Chiar ziceam: „Eu și fratele Bethany avem atâtea lucruri în comun, chiar și felul în care ne pieptănăm părul.” Mă bucur că ne putem recunoaște unul pe altul, oriunde am fi.

Suntem

recunoscători și pentru ocazia de a fi aici împreună cu fratele Tony. Nu-i pot pronunța numele, așa că îi spun simplu: „fratele Tony.” Îmi cer scuze pentru aceasta. Pe Petru îl strigau „Petru” și pe Pavel, „Pavel”, așa că tu ești Tony, la fel cum eu le spun tuturor să mă strige „frate Bill,” sau „fratele cum vreți voi”, fiindcă îmi place pur și simplu ideea de a fi în legătură cu voi și de a vă fi frate.

Mi-a

plăcut micul dejun, doar că nu a fost destul sirop. Nu mi-a ajuns, așa că i-am cerut fiului meu, care s-a dus și a împrumutat de la un frate. Am primit o porție în plus, dar tot nu mi-a ajuns. Vedeți voi, eu sunt baptist, așa că nu cred în stropire, ci în scufundare de-a binelea. Dar iată că în bolul meu nu a rămas destul de mult sirop de zahăr cu care să-mi îndulcesc clătitele.

Îmi

amintesc că odată am fost undeva în sud, cred că în Alabama, și țineam un serviciu de trezire cu Biserica Misionară Baptistă. Dormeam pe o verandă deschisă și nu puteam să mă trezesc deoarece cu o seară înainte predicasem până târziu. O soră bătrână de culoare a venit și m-a trezit, zicând: „Hei, reverendule! Haide odată, dragă, că ți-am pregătit de patru ori clătitele alea!” Îmi plac mult clătitele, iar ea mi le încălzise

deja de patru ori.

Să

vă mai spun o povestioară pe care o știu. Bătrânul frate Bosworth – câți dintre voi l-au cunoscut? -a fost un bun prieten al meu, iar odată m-a întrebat:

„Frate

Branham, știi tu ce este părtășia?”

„Cred

că știu,” am răspuns eu.

Dar

el mi-a zis: „Înseamnă doi oameni în aceeași barcă.” În felul acesta se face apropierea, aceasta este calea; aceasta este comuniunea, părtășia apropiată unul cu celălalt.

Gândindu-mă

la clătite (noi le spunem „flapjack” în sud), îmi amintesc că odată m-am dus într-o mică excursie de pescuit în partea de nord a statului New Hampshire, unde este patria păstrăvilor. Aveam în spate un cort mic și bagaje pentru o călătorie de o zi și jumătate, pentru a merge într-o zonă unde frații cu picioare sensibile nu puteau ajunge. Deci, m-am dus acolo ca să prind păstrăv. Ce bine m-am simțit în cortul acela micuț! Cu o zi înainte găsisem un ochi de apă plin cu păstrăvi mari și frumoși, și îi prindeam unul după altul. Când prindeam unul, dacă murea îl luam ca să-l gătesc, iar dacă nu-l răneam prea tare, îi dădeam drumul înapoi în apă. Dar pentru că îmi agățam tot timpul cârligul de la lansetă în crengile unei sălcii din spatele meu, m-am hotărât ca a doua zi să-mi iau toporul și să

tai salcia aceea, ca să nu mă mai încurce la pescuit. Eram singur. M-am trezit de dimineață, mi-am luat vechiul topor și am doborât salcia, după care am pescuit câțiva păstrăvi pentru micul dejun și m-am întors înapoi. Deodată am auzit un zgomot. Era o ursoaică neagră. De altfel, mișunau o mulțime de urși pe-acolo. Avea doi pui cu care intrase în cortul meu și-l sfâșiaseră. Nu mai rămăsese nimic de el. Problema cu ei nu este că mănâncă, ci că distrug totul. Dacă aud ceva zăngănind, au și sărit pe el. Astfel, mi-au călcat în picioare sobița... și nu mai aveam ce să fac, decât să plec. Când m-a văzut că vin, ursoaica a fugit, s-a ascuns și și-a chemat puii la ea. Unul dintre ei s-a dus imediat, dar celălalt a rămas acolo, așa că mă întrebam ce face. În cort aveam un pistol ruginit, dar puiul se așezase chiar pe el, și oricum, nu voiam să împușc ursoaica și să las doi pui orfani în pădure. Știam că dacă întâlnești o ursoaică cu pui, riști să te atace, deoarece devine agitată la gândul că le-ai putea face rău puilor ei.

Așadar,
ursulețul acela, care nu cântărea mai mult de zece kilograme, stătea cu spatele la mine. Era foarte preocupat de ceva, iar eu mă întrebam ce l-ar putea atrage într-o asemenea măsură. Ursoaica și celălalt pui se retrăseseră, iar mama continua să-l cheme pe acesta, dar el nu-i dădea nici o atenție. Eram foarte curios să văd care era problema cu el, așa că m-am uitat după un copac în care aș fi putut să mă urc în cazul în care m-ar fi atacat ursoaica, după care am început să mă deplasez încet, până când am ajuns pe partea opusă. Să vedeți ce se întâmplase. Ursulețul dăduse de vasul meu cu sirop de zahăr, din care mai erau vreo doi litri. Știți că urșilor le plac dulciurile. Reușise să-i scoată capacul, dar nu știa cum să bea, așa că își băga lăbuța în vas, apoi o ducea la gură și o lungea. Am strigat la el: „Pleacă de acolo!”, așa că s-a întors spre mine. Era atât de murdar de sirop încât nici măcar nu putea să-și deschidă ochii ca să se uite la mine. A lins vasul acela până la ultima picătură, iar eu am stat acolo urmărindu-l și râzând. N-aveam la mine un aparat de

fotografiat ca să-i fac o poză. După ce a terminat de „curățat” vasul, s-a dus la mămica și la frățiorul lui, iar ei au început să-l lingă.

Privindu-i,
m-am gândit: „Așa era la vechile adunări pentecostale, când intram până la coate în borcanul cu miere, apoi mergeam și le spuneam și celorlalți și îi lăsam să ia și ei câte puțin de la noi.” Aceea era o adunare bună, așa cum avea și puiul de urs. Câtă vreme mânca miere, nu aveai de ce să-l învinuiești. Așa eram și noi în acele adunări: fără formalism sau altceva de felul acesta; doar stăteam și lingeam. Atât.

Știți
că în Biblie scrie că păstorii purtau o traistă în care aveau întotdeauna miere, iar dacă se întâmpla să se îmbolnăvească vreo oiță, păstorul lua puțină miere și o întindea pe o piatră de calcar. Știți că și oilor le plac lucrurile dulci, așa că oița mergea și lingea mierea de pe acea piatră. Dar lingând mierea, lingea și calcarul, și acela o ajuta să se însănătoșească.

Iată,
și eu am aici o traistă plină cu Miere, pe care o voi turna pe Piatra Isus Hristos, iar voi, oile, nu trebuie decât s-o lingeți. Sunt sigur că toate suferințele ne vor fi vindecate, dacă vom linge Piatra, Stânca veacurilor, fiindcă El Se va îngriji de tot. El ne va vindeca toate neplăcerile fizice și spirituale. El este Crinul din vale și crinul conține opiu, iar opiul liniștește toate lucrurile. Aceasta te duce într-o stare de amețeață, la fel ca la revărsarea Duhului Sfânt. Te eliberează de orice grijă, așa că nu te mai interesează ce se petrece în jur. Tot ce trebuie să faci, este să lași să iasă presiunea afară. Asta-i tot.

Odată

a fost umplută cu Duhul Sfânt o fetiță. Era o micuță metodistă. Nu voi uita niciodată exprimarea ei sinceră și neprelucrată, foarte asemănătoare felului meu de exprimare. A spus: „Vreau să-L laud pe Domnul pentru acest Duh Sfânt. Dacă ar fi fost numai puțin mai bine, aș fi pocnit!”

Îmi

plac aceste întâlniri și Convenții ale Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. După cum știți, eu am fost ordonat în Biserica Misionară Baptistă, în urmă cu vreo treizeci și cinci de ani și ani de-a rândul am încercat să fiu un predicator credincios Evangheliei și lucrurilor pe care le-am considerat corecte. Apoi a venit măreața vedenie...

Până

atunci n-am auzit nimic despre mișcarea pentecostală. Auzisem doar că în oraș este o adunătură de holly-rollers, care se tăvălesc pe podea și fac tot felul de lucruri, dar nu le-am dat atenție. Dar când m-a chemat Domnul, am venit în mijlocul lor, iar acolo am găsit lucrurile după care înseta inima mea. Mi s-a potrivit ca o mână pe o mână înghețată. Era ceea ce trebuia și chiar mi-a plăcut. Stând însă printre frați, am văzut că și ei erau împărțiți în tot felul de organizații, la fel ca baptiștii. Unii călăreau o cămilă cu o cocoașă, alții pe una cu două cocoașe, alții cu trei, iar alții cu nici o cocoașă. Atunci m-am gândit în felul următor: „N-o să mă alătur nici unuia din aceste grupuri, pentru că dacă o voi face, voi fi întotdeauna asociat cu grupul respectiv. Voi rămâne între ei, și-i voi numi pe toți „frați.”

Dacă

nu mă-nșel, Iacov este cel care a săpat o fântână, iar filistenii l-au izgonit din locul acela. Din câte îmi amintesc, el

a numit fântâna aceea „Răutate”, sau ceva de felul acesta. Apoi a săpat o altă fântână, și filistenii l-au alungat din nou, iar el a numit locul acela: „Ceartă.” Apoi a săpat încă una și a spus: „Este loc pentru toți.” Așa cred și eu, că este loc pentru toată lumea.

Singurul

lucru la care m-am alăturat de când am intrat pe deplin în mișcarea pentru Evanghelie... sunteți voi. Cred că acesta este lucrul care ne apropie cel mai mult de cer. Dacă ar fi ceva care m-ar duce și mai aproape, aș căuta acel lucru, dar deocamdată am găsit aceasta și voi rămâne pe lucrul acesta până când va apărea ceva mai bun. Cum spunea și Petru în ziua Cincizecimii: „Acesta este lucrul acela. Iar dacă nu este acesta, voi păstra ce am, până când va veni lucrul acela.” La fel voi face și eu, voi păstra această părtășie, pentru că este un lucru foarte bun.

Apoi,

am aflat că Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline se aflau aproximativ în aceeași situație, prinși între marile și rafinatele organizații, încercând și luptând nu pentru a le distruge sau a le uni, ci doar pentru a avea părtășie. De aceea m-am alăturat lor. Singura organizație de care pot spune că aparțin este cea a Oamenilor de Afaceri a Evangheliei Depline, deoarece aceasta face o mare lucrare pentru Dumnezeu și Biserica Lui, încercând să aducă printre noi sentimentul că nu suntem despărțiți. Suntem frați, pentru că toți am primit Duhul Sfânt.

Dumnezeu

v-a dat Duhul Sfânt, la fel ca și celui de lângă voi. De exemplu la noi, în familia Branham, unii sunt grași și scunzi, alții sunt înalți și slabi, iar eu sunt undeva la mijloc. Suntem cu toții diferiți: unii blonzi, alții cu părul brunet, iar alții fără păr. Eu sunt din nou la mijloc. Dar, cu toate acestea, suntem frați.

Când mergeam în curtea din spate, ne adunam și ne băteam între noi, dar când ieșeam în curtea din față, atâta i-ar fi trebuit cuiva, să se ia de unul dintre noi, că era de rău.

Cred

că așa ar trebui să simțim cu toții. Înțelegeți? Uneori Dumnezeu face lucruri care nouă nu ni se par corecte, dar dacă le face Domnul, să spunem numai „Amin”, pentru că El face lucrarea oricum. Așteptăm cu nerăbdare un timp în care...

Duminica

trecută când fratele Bethnay a vorbit despre semnul fiarei, a atins o notă care mi-a făcut sufletul să se înfioare. A spus că mai avem puțin de mers până vom ajunge în ceva măreț, ceva care ne așteaptă, ceva ce se pregătește Domnul să facă. Așa cred și eu: ceva care să accelereze totul și care să ducă Biserica în slavă. Ce minunat! Haideți deci, să nu mai fim leneși!

Țineți

minte că Dumnezeu nu-și schimbă niciodată căile, ci rămâne statornic, pentru că El este Cuvântul, iar Cuvântul Lui nu poate cădea fiindcă este infinit. Așadar, dacă Dumnezeu hotărăște ceva, totul va rămâne așa cum a hotărât El. El nu poate să se întoarcă și să spună: „Am greșit.” Vedeți, El nu poate face aceasta. Tu poți face așa ceva, dar El nu poate pentru că este infinit. Înțelegeți? Prima Lui hotărâre rămâne pentru veci.

În

grădina Eden, Dumnezeu i-a dat omului cea mai bună Fortificație pentru a-l păzi și apăra: Cuvântul Său. Dar Eva a făcut unul din cele mai necugetate lucruri pe care le-ar fi putut face: a pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Noi nu punem Cuvântul la

îndoială, ci Îl credem. De altfel, Dumnezeu nu ne-a cerut niciodată altceva decât să credem Cuvântul Lui. Da, Cuvântul Lui. Așa este. Noi trebuie să stăm pe Cuvânt.

Aici

aș vrea să fac o mică paranteză. Știți că în Biblie se vorbește despre un mare proroc care va strânge poporul Israel laolaltă. Dar când a venit acel mare Proroc, oamenii nu l-au cunoscut, deși a fost în mijlocul lor. Într-o zi, Isus le-a vorbit ucenicilor și le-a zis: *„Iată că ne suim la Ierusalim, și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului se va împlini.”*

Ei l-au întrebat: *„Pentru ce zic cărturarii că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze toate lucrurile?”* (Matei 17.10-11). Prin cărturari, se referă la cei ce scriseseră Sfintele Scripturi. Și El le-a răspuns: *„Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut.”* Înțelegeți?

A trecut pe lângă ei și ei nu au știut că era el. La fel s-a întâmplat și cu Fiul omului. Ei au înțeles că Isus le vorbise despre Ioan Botezătorul. Vedeți? Pentru ei, el nu era decât un ciudat care stătea în josul râului, un lunatic care băga oamenii în apă să-i boteze și care aducea un mesaj foarte ciudat. Dar Ioan era mesagerul lui Dumnezeu, și iată că a trecut pe lângă ei, și ei nu l-au cunoscut.

Apoi

a venit Isus. Cred că o treime din iudei nici măcar nu auziseră de Ioan, iar când a fost Isus pe pământ, puțini iudei, și poate o sutime din populația globului au știut că El era aici. A venit și a plecat. Cât despre biserică... Voi, romano-catolicii îl venerați pe sfântul Patrick, dar să știți că el nu a fost romano-catolic, cum nu sunt nici eu. Pe Ioana D'Arc, fetița aceea sfântă care avea

vedenii, ați ars-o pe rug, spunând că este vrăjitoare. Întâi ați ucis-o, apoi ați recunoscut-o ca sfântă. Vedeți?

Știți

ceva? Isus a spus: „Cum

s-a întâmplat în zilele lui Noe, ai domă se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” (Matei

24.37). Atunci au fost salvate de ape doar opt suflete. Nu ar fi

îngrozitor dacă... Să zicem că răpirea ar veni astăzi, și El

ar lua doi oameni din Tucson, unul din Phoenix, și tot așa în

întreaga lume, pentru că răpirea va avea loc pe tot pământul.

Atunci, cei care vor învia din morți Îl vor întâmpina pe Domnul

în văzduh, un lucru tainic. Apoi, într-una din zile va veni

judecata.

Atunci

unii vor zice: „Păi, nu trebuia să fie întâi răpirea?” Și

li se va spune: „Răpirea a avut deja loc, dar voi n-ați știut

nimic.” Gândiți-vă câți oameni vor dispărea de pe pământ,

și nu se va ști nimic. Nimeni nu va ști ce s-a întâmplat. Cinci

sute de oameni din lumea întreagă vor fi dați dispăruți, și

nimeni nu va ști nimic. Trăim vremuri înfiorătoare, dar noi nu

avem candelilele pregătite.

Nu

spun că va fi neapărat așa, dar dacă va fi? Răpirea va fi

trecut, și nu va mai rămâne decât judecata. Înțelegeți? El va

fi plecat și voi nu veți ști nimic.

Așadar,

când venim la aceste întâlniri, s-o facem cu un singur scop, și

anume acela de a-L sluji pe Dumnezeu. Să ne punem viețile la

treabă. La ce-ți folosește să te prefaci? Și de ce să acceptăm

un fals când cerurile sunt pline de putere și de binecuvântări adevărate, ca în ziua Cincizecimii? Cum am putea primi ceva fals? Binecuvântările lui Dumnezeu sunt inepuizabile, așa că poți cere din belșug. Imaginează-ți un peștișor de nici doi centimetri, care-și spune deși este în adâncul oceanului: „Cred că ar trebui să beau apă mai rar, pentru că s-ar putea să se termine.” Un gând absurd. Ei bine, este chiar mai absurd să te gândești că ai putea epuiza bunătatea lui Dumnezeu.

Puțin

mai devreme i-am văzut pe părinții lui Carl Williams. Cred că este pentru prima dată când am ocazia să-i văd stând în picioare. Au în jur de optzeci de ani, dar iată cum a avut Dumnezeu grijă de acest cuplu. Domnul Williams arată mai degrabă ca fratele Carl, nu ca tatăl lui. Tony spunea că mama lui s-a dat jos din mașină, a trântit ușa și a traversat în pas soldătesc. Ei, vedeți? Cât de bun este Domnul cu noi!

Poate

că unii dintre voi nu sunteți membri ai Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei depline. Dacă sunteți bapțiști, vă vorbesc ca bapțist, iar dacă sunteți metodști, sunt și eu metodist.

Odată,

când predicam în Arkansas, un om care fusese vindecat și scăpase de cârje, a stat toată noaptea în picioare și a acaparat adunarea. Erau vreo cinci sau șase mii de oameni adunați la Robinson Memorial Auditorium, în Little Rock, iar el zicea: „Lăudat să fie Domnul, pentru că m-a vindecat.” Abia puteam predica de el. S-a ridicat și mi-a zis: „Frate Branham, vreau să-ți spun ceva.” Omul se simțea minunat, parcă era la un festin numai pentru el. Fusese vindecat și aceasta însemna totul pentru el. Întâmplător, era nazarinean, așa că mi-a zis: „Când te-am auzit cum vorbești, am fost convins că și tu ești nazarinean.

Apoi cineva mi-a spus că ai fi baptist, însă majoritatea oamenilor spun că ești pentecostal. Nu înțeleg cum vine aceasta.”

„O,
este foarte simplu,” i-am răspuns eu. „Sunt pentecostal,
nazarinean și baptist.” Așa este. Noi suntem creștini născuți
din Duhul Lui, spălați în sângele Lui și așteptăm venirea
Domnului nostru. Domnul să vă binecuvânteze. Indiferent că ești
om de afaceri sau altceva, ascultă ce-ți spun: Caută părtășia!
Nu te mulțumi să ai părtășie cu câțiva oameni cu care dai
mâna, ci caută să ai și tu ce au primit ei, adică Duhul Sfânt.
Acesta aduce adevărata părtășie.

Știți,
nimănui nu i se cere să fabrice ceva; lucrul acesta nu este
posibil. Bisericii nu i se cere să fabrice roade, ci să poarte
roade. Înțelegeți? Tu nu-i poți spune unei oi: „Vreau să-mi
produci niște lână.” Las-o să crească, și lâna va veni de la
sine. Aceasta este problema, faptul că încercăm să fabricăm
totul. Nu faceți aceasta, ci lăsați să vină totul din interior!

Imaginați-vă
o cioară care și-a pus pene de păun în aripi, apoi spune: „Uite,
sunt păun!” Prin aceasta, încearcă să arate ceva ce nu a
crescut din ea. Același lucru îl găsim în mod repetat printre
grupările pentecostale. Haideți să fim pentecostali adevărați,
originali, născuți din nou. Este singurul lucru, din tot ce am
găsit pe acest tărâm, care îmi dă siguranța că păcatele mele
sunt iertate și că sunt născut din nou din Duhul lui Dumnezeu.
Când ai ancora înăuntrul tău, aceasta te menține stabil.

Nu
intenționez să vă răpesc atât de mult timp, fiindcă știu că

trebuie să plecați. Știți că eu obișnuiesc să mă cam lungesc. Îmi ia o oră să încep, apoi încă două ore ca să predic, și apoi vreo trei ore ca să mă opresc. Totuși, în dimineața aceasta nu voi face așa. Acum locuiesc aici, în Tucson, în bătrânul Ierusalim, dar, cu voia Domnului, voi mai veni la tine, frate Tony, ca să te ajut și să particip la toate adunările tale de trezire. Cât despre frații predicatori, să știți că nu am venit aici ca să construiesc vreo biserică, ci am venit să ajut ceea ce este deja construit, să pun umărul la tot ce faceți voi pentru a câștiga suflete aici, în Tucson. Nu am venit să organizez întâlniri sau altceva, decât dacă este vorba despre adunări comune, la care putem participa împreună. Deci, n-am venit să înființez o biserică. Nici vorbă, fiindcă oricum avem destule. Ceea ce trebuie acum este să le umplem cu creștini născuți din nou. Da, domnilor.

Deci, am venit să pun umărul la toate lucrurile pe care le faceți, să vă ajut așa cum pot, oriunde pot, la orice ușă care mi se deschide. Am venit să aduc mărturia harului salvator al Domnului nostru Isus Hristos și a umplerii cu Duhul Sfânt care m-a ținut în picioare în toți acești ani.

Chiar mai devreme l-am auzit pe Tony spunând: „Frate Branham, trebuie să pun pe hârtie tot ce vreau să spun.” La fel trebuie să fac și eu. Vedeți, când îmbătrânești, nu mai gândești la fel ca înainte. Cineva m-a întrebat zilele trecute: „Câți ani ai, frate Branham?” „Abia am împlinit 25, i-am răspuns eu.

„Când aceasta?”

„Păi,
tocmai i-am împlinit a doua oară.” Nu mai sunt un copil. Frate,
acesta este motivul pentru care ne pieptănăm părul cu cărare pe
mijloc. Așa este.

Toți
Îl iubim pe Domnul, nu-i așa? Oh, minunat! Acum haideți să punem
de-o parte orice grijă și greutate care ne apasă. Și, dacă nu vă
deranjează prea tare, haideți să ne ridicăm pentru un moment de
rugăciune. Cât stați în picioare, voi citi câteva versete din
Biblie. Vă rog să ascultați cu atenție, fiindcă voi citi din
cartea Apocalipsei 3.14-22:

**„Îngerului
Bisericii din Laodicea scrie-i: „Iată ce zice Cel ce este Amin,
Martorul credincios și adevărat, Începutul zidirii lui Dumnezeu:**

**„Știu
faptele tale: că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi
rece sau în clocot!**

**Dar,
fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs
din gura Mea.**

**Pentru
că zici: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de
nimic”, și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și
gol,**

te

sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățat prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doctorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

Eu

mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te!

Iată

Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.

Celui

ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

Cine

are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.”

Să

ne plecăm capetele și inimile și să ne rugăm.

Doamne

Isuse, în dimineața aceasta Îți mulțumim, Dumnezeuul nostru nobil și îndurător, care L-ai înviat pe Domnul Isus din morți și ni L-ai oferit sub forma Duhului Sfânt. Acesta ne cucerește inimile și ne cheamă să pășim alături de El. Doamne, vedem că ziua se apropie de sfârșit și că timpul se scurge încet în veșnicie.

Ne apropiem de țărșm și auzim cum se sparg valurile. O, Doamne,

este un ceas periculos, pentru că așa cum citim aici, suntem în ultima epocă, în Laodicea, timpul în care ne apropiem de țărâm. Bogățiile și lucrurile acestei lumi au orbit ochii oamenilor, dar noi ne rugăm, Doamne, ca ancorele noastre să se înfigă adânc în Stânca veacurilor, și astfel să așteptăm răsăritul. Te rugăm, Doamne.

Binecuvântează

această mișcare numită Oamenii de Afaceri ai Evangheliei Depline, și Te rugăm să binecuvântezi în mod special adunarea de aici, din Tucson. Fă-o, Doamne, să crească, până când hotelul Ramada va fi nevoit să dărâme acești pereți și să ridice un cort în care să încapă toți creștinii născuți din nou care vor veni.

Binecuvântează-l și pe fratele care tocmai își instalează un cort în oraș, pentru a ține o trezire. Fă din el un instrument prin care să aduci oamenii în biserici și în Împărăția Ta.

Binecuvântează-l și pe fratele Bethany de la „Primele Adunări,” împreună cu lucrarea pe care o face pentru Împărăția lui Dumnezeu. Te rugăm să continui lucrarea cu el și cu celelalte biserici din întreaga țară. Cât suntem în așteptarea Ta, fă ca Duhul Sfânt să ne dea interpretarea și să aducă lumină asupra textului citit. Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Puteți

să luați loc.

V-ați

gândit vreodată că aceasta ar putea fi ultima noastră adunare împreună? Știți că unii dintre cei aflați aici, s-ar putea să nu mai fie la următoarea întâlnire? Noi nu știm ce se va întâmpla, dar s-ar putea să fie ultima ocazie să ne adunăm în felul acesta, să vorbim și să mâncăm împreună pe acest pământ. Nu uitați însă, că ne vom întâlni din nou, dar nu la micul dejun, ci la o cină, la marele ospăț pe care îl va da Domnul, la

nunta Mielului. Atunci scaunele vor fi așezate dintr-o parte în alta a cerului, iar cei răscumpărați din toate epocile vor sta la masă, unul lângă celălalt. Va fi un timp glorios!

Acum

vreau să vă vorbesc despre textul din dimineața aceasta. Nu vă voi ține mai mult decât este absolut necesar, dar am aici câteva versete și câteva notițe pe marginea cărora aș vrea să vorbesc timp de câteva minute, iar subiectul meu se va numi „**Ușa din ușă.**”

Textul

citit în dimineața aceasta din Scriptură este foarte neobișnuit în multe privințe. Acesta este unul din cele mai dureroase texte din Scriptură, și vorbește despre epoca în care trăim noi acum. Ne arată cum, în epoca aceasta Isus Hristos a fost dat afară din propria Sa biserică, astfel încât acum stă și bate, încercând să intre înapoi. Bogățiile și plăcerile lumii L-au scos afară, iar biserica a rămas căldicică. Este o priveliște jalnică.

Tocmai

am terminat de trecut prin epocile bisericilor, în adunarea mea din Jeffersonville, iar când mă voi întoarce acolo, începând cu data de 17 martie, vom începe să abordăm subiectul despre cele șapte Peceți. Noi am putut vedea că bisericile din toate celelalte epoci L-au acceptat, dar în ultima epocă, în Laodicea, Hristos a fost luat de la oameni. L-au scos afară, iar acum încearcă să intre înapoi, așa că stă și bate la ușă. Sunt orbi... Este foarte ciudat...

Dar

voi știți că Dumnezeu intervine în situațiile cele mai neobișnuite. Dumnezeu apare în cazurile neobișnuite, pentru că El

Însuși este neobișnuit. El face lucruri extraordinare și apare în situații excepționale; când nici nu-ți trece prin minte că L-ai putea vedea, El apare acolo. Foarte neobișnuit. Biblia spune: „*Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui.*” (Romani 11.33). Și: „*El lucrează pe căi nebănuite, minuni ca să-mplinească.*” Aceasta îl face neobișnuit.

Adesea

se întâmplă să intrăm într-un șir de lucruri obișnuite, și să trecem pe lângă Dumnezeu. Dar ceea ce-L aduce pe El este tocmai ceva neobișnuit, ieșit din comun. Noi suntem atât de prinși cu anumite crezuri, sau cu propriul nostru fel de slujire, încât dacă lucrurile nu ies așa cum ne așteptam noi, sau cum credem noi că ar trebui, atunci dăm totul la o parte și spunem: „Nu, aceasta nu este de la Dumnezeu.” Facem o mare greșală.

Dumnezeu

Se arată, apoi Se ascunde în același lucru în care S-a descoperit. Înțelegeți? El apare în ceva anume, după care Se retrage și Se ascunde. Ca o sămânță care se află într-o floare frumoasă, după care putrezește. De fapt, El Se ascunde pentru a Se arăta din nou. Așa lucrează Domnul. El lucrează în moduri ieșite din comun, la momente neobișnuite, uneori cu cele mai mărunte lucruri. Uneori nici nu reușim să-L găsim pe Dumnezeu pentru că El este în niște lucruri care nouă ni se par prea mici.

Chiar

acum câteva minute, în timp ce vorbeam despre această adunare mică, mă gândeam ce puțini suntem și ce adunare micuță avem. A fost plăcerea mea să vorbesc în fața unor adunări imense. În Bombay, India, erau cinci sute de mii de oameni într-o singură adunare, iar în Africa de Sud au fost aproximativ două sute

cincizeci de mii de oameni. Dar adunările cele mai frumoase și mai binecuvântate s-au desfășurat în case mici de rugăciune. Dumnezeu este în lucrurile și în locurile cele mai neobișnuite.

Acum

câteva minute, când a vorbit fratele din Canada, mi-am amintit de bunii mei prieteni de acolo.

Cu

câtva timp în urmă, am avut privilegiul de a mă ruga pentru regele George al Angliei, care suferea de scleroză multiplă, iar Domnul l-a vindecat. El a venit în Canada pe când era încă bolnav de scleroză. Ce om curajos! Au participat toate școlile și au fost prezenți o mulțime de oameni când a venit la Vancouver. Toți aveau în mână stegulețe britanice și s-au înclinat cu respect în fața regelui, când acesta a trecut.

Eram

cu un bun prieten de-al meu, Ern Baxter, și ascultam împreună transmisiunea. Regele și încântătoarea lui regină erau acolo. N-am să uit niciodată reacția lui Ern: era atât de emoționat încât a sărit de pe scaun și m-a îmbrățișat plângând. Eu l-am întrebat:

„Ce

s-a întâmplat, frate Baxter, de ce ești atât de tulburat?”

„Frate

Branham, este regele meu...”

Când

I-am auzit ce spune, m-am gândit: „Dacă un canadian se simte așa când știe că regele lui trece prin apropiere, oare cum ar trebui să se simtă o adunare de oameni născuți din nou, când trece Isus?”

Era

acolo, deși suferea de scleroză multiplă. Stătea drept în automobilul lui, cu toate că se spunea că suferă îngrozitor de ulcere, și că îl durea foarte tare spatele.

Profesorii

își trimiseseră elevii să fluture stegulețe, iar după închiderea paradei, toți copiii urmau să se întoarcă la școală. La una din școli s-au întors toți copiii, mai puțin o fetiță. Profesoara s-a alarmat când a strigat catalogul și a văzut că fetița lipsește, așa că a plecat s-o caute. I-a luat cu ea și pe ceilalți copii, și au pornit pe străzi în căutarea fetiței dispărute. După o vreme, a găsit-o chiar profesoara. Fetița stătea lângă un stâlp de telegraf și plângea în hohote. Profesoara s-a dus la ea și a întrebat-o:

„Ce

s-a întâmplat, puișor? N-ai apucat să fluturi stegulețul când a trecut regele?”

„Ba

da,” a răspuns fetița.

„L-ai

văzut pe rege?”

„Da,
l-am văzut.”

„Atunci
de ce plângi?”

„Pentru
că sunt atât de mică, încât regele nu m-a văzut pe mine.”

Vedeți,
lucrul acesta poate fi valabil pentru regele George și pentru
oricare alt rege, dar nu și pentru Regele Isus. Oricât ar fi de
mică adunarea în care v-a pus Dumnezeu, oricât ar fi de mică
lucrarea pe care o faceți, că stați de vorbă cu băiatul care
aduce laptele sau cu cel care livrează ziare, orice ar fi, El vede.
Tu nu poți face nimic pentru Isus fără ca El să știe. Țineți
mintre, El știe tot ce faceți, orice lucru, cât de mărunț, și El
vă va răsplăti pe deplin, pentru că aceea a fost partea de
lucrare care v-a fost repartizată. Faceți-o oricât ar fi de mică.
Dacă partea voastră este să fluturați stegulețul, atunci faceți
aceasta. Chiar și în lucrul acela ciudat este El. Poate că în
felul acesta, El va câștiga un suflet în plus.

Dwight

Moody... sau n-a fost el? Este posibil să mă înșel. În orice
caz, cu vreo o sută cincizeci de ani în urmă, o bătrână
spălătoreasă avea o greutate pe suflet, fiindcă voia să câștige
și ea un suflet pentru Hristos. A economisit bani până când a
reușit să strângă trei dolari, cu care a închiriat un vechi
grajd de cai, pentru un dolar pe săptămână, apoi s-a dus și l-a
curățat cu mâna ei, iar din scândura ei de spălat, a improvizat
un altar cu amvon. A făcut rost de niște pliante și a început să
le împartă. Aceasta se întâmpla pe la începuturile Americii.

Toată lumea arunca o privire pe pliant, apoi îl arunca la gunoi pentru că din întâmplare femeia era metodistă, iar în vremea aceea metodiștii erau priviți la fel ca penticostalii acum ceva vreme: ca o adunătură de fanatici. Se adunau prin școli și țipau sub puterea lui Dumnezeu, își turnau apă pe față... Știu bine cum este, pentru că am fost și eu în adunările lor. Vedeți? Dacă ar fi fost lăsați să meargă mai departe fără să fie opriți, ei ar fi acum penticostali. Înțelegeți? Atunci a început să împartă această femeie bilețele pe stradă, bilețele pe care le aruncau toți. Ea încercase din rășputeri să aducă în oraș un predicator care să facă o trezire, dar nu dorea să participe nimeni. Predicatorul urma să vină chiar în seara aceea. Pe când se pregătea să plece, femeia a întâlnit un băiețuș cu părul ciufulit, care purta bretelele tatălui său. Băiatul a venit la ea și a întrebat-o:

„Ce împarți acolo, doamnă?”

„Niște pliante, puișor.”

„Și ce scrie pe ele, pentru că eu nu știu să citesc.”

„Scrie că deseară se ține o adunare la vechiul grajd.”

„Mulțumesc.
Pot să iau și eu unul?”

„Sigur
că da.”

Băiatul
a luat pliantul și l-a pus în buzunar.

La
adunarea din seara aceea n-au participat decât predicatorul și
femeia, dar, asemenea unui ostaș viteaz, fără să-i pese că are
în față numai o persoană, și-a scos textul și a vorbit acolo,
în fața femeii, ca și cum ar fi predicat în fața a zece mii de
oameni. La mult timp după începerea predicii, cine credeți că s-a
strecurat înăuntru? Băiețelul ciufulit. Nu știu cum, dar în
seara aceea s-a trezit la altar. Dacă nu mă înșel, băiețelul
acela era chiar Dwight Moody, care a câștigat o jumătate de milion
de oameni pentru Hristos. Vedeți? Sunt atâtea adunări mari și
împodobite, dar Dumnezeu este în lucrurile neobișnuite. El apare
în situațiile excepționale. Să țineți minte lucrul acesta.

Nu-mi
mai amintesc cum se numește artistul care a pictat tabloul cu Isus
cum bate la ușă. Parcă era un pictor grec, și a lucrat toată
viața la tabloul acela. Vedeți voi, înainte de a ajunge la
expoziție, orice tablou trebuie să treacă mai întâi prin fața
criticilor. Orice pictură importantă trebuie să treacă de această
etapă, de examinarea criticilor.

Oh,
cât aș vrea să pot aduce lucrul acesta așa cum trebuie! Frați
penticostali, vă dați seama că Dumnezeu ne trece astăzi prin
examinarea critică? Înainte ca Biserica să fie ridicată în
slavă, ca Mireasă, trebuie să fie examinată. Sigur că da. Veți
face față? Sunteți pregătiți să veniți cu Scriptura și să

aduceți o mărturie neînfricată a dragostei voastre pentru Hristos? Sau veți da înapoi și veți merge pe căile lumii, la fel ca cel despre care Biblia spune: „*Dima, m-a părăsit din dragoste pentru lumea de acum.*” (2Timotei 4.10). Noi am intrat în epoca Laodicea și biserica este cântărită.

Când

tabloul despre care vă spun, a fost supus examinării criticilor, nu i s-a găsit nici un defect. Totuși, un mare critic s-a ridicat și a zis: „Este, totuși, o problemă cu tabloul tău. Este adevărat că Isus vine noaptea, în întunericul păcatului, și cu felinarul în mână. Este potrivită și postura și expresia feței, care arată că Se așteaptă ca cineva să vină să-l deschidă ușa atunci când bate. Până aici este minunat. Îmi place cum așteaptă să audă mișcare înăuntru, dar, domnule, nu văd nici un mâner, nici o clanță la ușă. Cum poate intra Isus, de vreme ce ușa nu are clanță?”

„O,”

a răspuns artistul, „am pictat-o așa pentru că mânerul este pe dinăuntru. Isus nu poate intra doar prin voința Lui, ci trebuie să-L lași tu să intre.”

„Iată,

Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva Glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3.20). Acesta este tabloul spre care privim acum.

De

ce bate un om la ușă? Ce-l determină să bată? Faptul că vrea să intre. El dorește să fie primit înăuntru. Poate vrea să-ți spună ceva, poate vrea să vorbești despre niște afaceri sau despre altceva. Sau poate vrea să-ți dea ceva. Trebuie să existe un

motiv, pentru că altfel nu ar bate. Înțelegeți? Desigur, bunul simț ne cere să deschidem și să vedem ce dorește persoana respectivă. Aceasta ai de făcut ca om: să deschizi ușa și să întrebi: „Cine ești și ce dorești?”

Poate

a venit într-o vizită scurtă, doar ca să-ți spună: „Sunt prietenul tău și aș vrea să vorbesc puțin cu tine, în dimineața aceasta.” Dacă îți este într-adevăr prieten, pune-l să stea jos și stai de vorbă cu el, iar dacă vrea ceva de la tine, înțelegeți-vă cumva. Vedeți? De-a lungul vieții lor, mulți oameni importanți au bătut la uși.

Desigur,

contează foarte mult cine este la ușă; trebuie să știi cine bate. Dar pentru aceasta trebuie să te deplasezi până la ușă. Cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să te duci să vezi cine este. Când bate cineva la ușă, du-te și întreabă: „Cine este?” Deschide ușa și întreabă-l: „Cine ești și ce vrei?”, fiindcă s-ar putea să fie cineva important. Dacă este așa? Ar fi o mare onoare pentru tine să-i deschizi unei persoane importante.

Ce

crezi că s-ar fi întâmplat acum câțiva ani, când Adolf Hitler era conducătorul Germaniei, dacă un flăcău oarecare ar fi auzit într-o dimineață o bătaie în ușă, și, deschizând, s-ar fi trezit cu Hitler în fața lui? Pe vremea aceea el era cel mai mare om din Germania. Înțelegeți? Era o persoană foarte importantă. Știți ce ar fi făcut băiețașul acela? Aproape că ar fi leșinat. Ar fi luat poziție, ar fi salutat în felul nemțesc și ar fi spus: „Bine ai venit în umila mea casă, mare conducător al Germaniei. Dacă este ceva ce pot face pentru tine, dacă ai nevoie de ceva, trebuie doar să-mi spui, și voi face cu bucurie orice dorești.”

O,
ce onoare! Știți ceva? Fiecare ziar din Germania ar fi scris că Adolf Hitler a intrat în casa sărăcăcioasă a unui servitor, că a bătut la ușă și a cerut ceva de la acesta, că i-a onorat casa cu prezența lui. Da, acesta ar fi fost un lucru măreț, o mare onoare.

Sau
dacă ați fi mers în Italia în zilele lui Mussolini, care era dictatorul Romei și al Italiei. Cum ar fi fost dacă un om sărac ar fi auzit într-o zi o bătaie în ușă și l-ar fi văzut pe Mussolini stând în fața ușii lui? Desigur, inima lui ar fi bătut cu putere și i-ar fi zis: „Poftește în casa mea, măritule dictator, onorate domn.” Ar fi tremurat și s-ar fi tulburat.
„Ce-aș putea face pentru tine? Dorești ceva anume? Este ceva ce ar putea face umilul tău slujitor pentru tine?” Pentru oricare locuitor al Romei ar fi fost o mare onoare să-l aibă pe Mussolini ca oaspete în casa lui.

Ce-ați
zice dacă regina Angliei ar veni astăzi aici, în Tucson, și de la aeroport ar pleca într-una din casele voastre? Noi suntem oameni obișnuiți, dar dacă regina ar veni tocmai din Anglia, ar traversa oceanul, ar lua un taxi de la aeroport și ar bate la ușa ta? Ca un gentleman sau ca o doamnă respectabilă, ai merge la ușă și ai spune: „Bună ziua, cine ești?” Ea ar arăta ca o femeie obișnuită și nu ai recunoaște-o până nu s-ar recomanda: „Sunt regina Angliei!”

O,
ce onoare! Câtă onoare! Toate ziarele din Tucson și din Statele Unite ar vorbi despre aceasta; ar fi o știre de importanță națională că regina Angliei a venit tocmai până la Tucson, Arizona și te-a vizitat pe tine, un om sărac. Regina ar câștiga

demnitate smerindu-se și venind la ușa ta sau a mea. Chiar dacă nu este regina ta, este totuși o persoană importantă; este cea mai mare regină din lume.

Știi

ce ai spune? „Maiestatea voastră, fii binevenită în casa mea. Dacă dorești ceva, sau vrei să faci ceva, te rog să te simți ca acasă.”

Desigur,

așa ar fi, iar ziarele ar fi pline de articole pe acest subiect.

Cum

ar fi dacă în dimineața aceasta ar veni la ușa ta președintele Kennedy? Poate nu ești de acord cu el în ceea ce privește politica, însă tot l-ai primi. De ce? Nu pentru că este un om oarecare, ci pentru că este președintele Statelor Unite. Unii dintre noi s-ar contrazice cu el pe teme politice – eu așa aș face -, dar tot ai fi onorat să-l vezi pe președintele Kennedy la ușa ta.

Dar

dacă ar veni special ca să te viziteze pe tine? Peste tot, la știri, s-ar vorbi numai despre aceasta: „Smeritul domn Kennedy, președintele Statelor Unite, a zburat până la Tucson, Arizona, pentru a-l vizita pe John Popescu.” Ce onoare ar fi pentru el și cu cât mai mult ar fi pentru tine? În nici un caz nu i-ai închide ușa în nas, ci l-ai primi pentru că este un om important.

Dar

cine este mai important decât Isus? Cu toate acestea, este mai respins decât orice dictator, rege sau șef de stat din lumea

Întreagă. Da. „Iată,

Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.” (Apocalipsa 3.20). Oh, noi auzim aceste bătăi ușoare în ușă! Isus bate de multe ori la ușa inimii noastre, fiindcă suntem în epoca bisericii în care se întâmplă acest lucru. Fără îndoială că și voi simțiți acele bătăi chiar acum. Cine este? Este Isus care încearcă să intre, fiindcă vrea să fie primit în inima voastră, vrea să vorbească puțin cu voi. Și dacă l-ați primi cu cinste pe președinte, cu cât mai mult ar trebui să-L primiți pe Isus? Voi nu l-ați respinge în nici un caz pe președinte. Atunci cum de-L respingeți pe Isus? Președintele este doar un om și va muri ca oricare altul, dar Isus este Dumnezeuul vostru, este Judecătorul vostru. Și nu doar atât, dar Judecătorul este și Mântuitorul vostru.

Poate

că președintele vrea să vă cheme la armată; poate vrea să vă pună să faceți un lucru îngrozitor. Poate vrea să ceară ceva de la voi, să vă convoace undeva, să vă ia copiii ca servitori sau mai știu eu ce. Ar putea face așa ceva, dar Isus nu dorește aceasta. El vrea să vă dea ceva. De aceea bate. El vrea să vă dăruiască ceva, un lucru mai minunat decât oricare altul: Duhul Sfânt; El vrea să vă ofere Viața veșnică.

Cum

ar fi dacă președintele ar spune: „Am venit la tine ca să-ți ofer funcția de președinte, pentru că am dreptul să fac lucrul acesta!”? Într-o zi, mandatul de președinte s-ar încheia. Dacă regina ți-ar oferi coroana regală, ai purta-o doar până într-o zi, dar Isus ne dă cununa Vieții, o încununare care nu se termină, nu este pentru o vreme, pentru că este cununa slavei Lui. Nu trebuie s-o dăm înapoi, pentru că El ne-o dă ca o binecuvântare; El vrea să ne încununeze viețile cu Duhul Sfânt. Cum putem fi atât de indiferenți încât să refuzăm această ofertă? Ce purtare

nechibzuită din partea bisericii! Cât de necugetați pot fi oamenii, încât să facă o asemenea greșeală, și să refuze să ia în seamă acea bătaie de la ușă! Ar fi o nebunie pentru fiecare dintre bărbații și femeile care sunt prezenți aici, să nu primească vizita Vieții veșnice.

Noi

vedem cum se adună norii judecății; chiar și știința spune că mai sunt doar trei minute până la miezul nopții. Aceasta spuneau acum câțiva ani. Între timp, două din cele trei minute au trecut, dar biserica este încă împraștiată. Vedeți ce se întâmplă? Toate bisericile se organizează, toate se răcesc. Zilele trezirilor se apropie de sfârșit, iar noi ne apropiem de momentul adevărului.

Gălăgie

este destulă: pianele cântă, oamenii sar în sus și-n jos; femeile se tund bob, își vopsesc ochii cu albastru, și așa mai departe, iar bărbații lor le lasă să facă ce vor. Aceasta este contrar Scripturii. Ce priveliște îngrozitoare ne oferă străzile noastre astăzi!

Copiii

mei au vrut să vadă parada de rodeo, așa că ieri i-am dus acolo. Tata a fost călăreț și mai călăream și eu din când în când... este în ei dragostea pentru cai și au dorit să-i vadă. Când am oprit pe stradă, mi s-a făcut rău, când am văzut felul în care oamenii încearcă să retrăiască niște vremuri apuse.

Lumea

noastră se schimbă continuu. Eu mă trag din Kentucky: m-am născut acolo și toate rudele mele trăiesc acolo. Acolo este Renfro Valley, unde oamenii încearcă să trăiască la fel ca țărani: folosesc lămpi cu petrol, gătesc pe sobă, poartă îmbrăcăminte de-acum

două secole. Este o lume modernă, o lume în schimbare, dar ei încearcă să meargă înapoi în trecut și să adopte un mod de viață diferit, așa cum era atunci. De ce fac oamenii lucrul acesta? Pentru că așa trebuie.

Dar

când încerci să le aduci o Evanghelie neschimbătoare, nu o primesc. Ei vor ceva modern și nou, care să îi liniștească, spunându-le că este suficient să se alăture bisericii, și că pot să trăiască așa cum le place, iar dacă vrei să-i duci înapoi la Evanghelie, refuză. Ceea ce îi face să se întoarcă în trecut, este chiar Evanghelia, dar ei își satisfac acea foame întorcându-se într-un mod firesc și respingându-l pe cel duhovnicesc. Vedeți cum vine diavolul și reușește să strâmbे căile Domnului în fața oamenilor?

Nu

vreau să le supăr pe surori, dar dacă o femeie ar fi umblat în trecut cu pantaloni, așa cum am văzut ieri, păcatul ei ar fi fost evident. Mă întreb cum au ajuns femeile să poarte pantaloni. Cum au ajuns să iasă așa pe stradă, când Biblia spune clar: *„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului Dumnezeului tău.”* (Deuteronom 22.5). Dacă și-ar fi vopsit pleoapele cu albastru în zilele de început ale Americii, doctorul ar fi internat-o în spital și ar fi pus tot orașul în carantină, fiindcă ar fi crezut că a luat vreo boală. Așa este. Și încă ce boală!

Și-acum

încearcă să se întoarcă și să trăiască altfel, dar refuză să primească Evanghelia de modă veche a Duhului Sfânt, așa cum era ea în ziua Cincizecimii, cu aceleași atribute pe care le avea înainte: de a ne curăța și de a ne transforma în oameni noi.

Acum trăim în umbră, iar biserica este în epoca Laodicea; s-a îmbogățit și nu duce lipsă de nimic.

Voi,
penticostalii, nu mai puteți râde acum de metodiști și de baptiști, pentru că știți vorba aceea: „Râde ciob de oală spartă.” Acum sunteți și voi la fel ca ei. Așa este.

El
zice: „Iată,
Eu stau la ușă și bat...” Țineți
minte că Biblia spune că în această epocă El este afară din
biserică, și încearcă să intre înapoi. Voi nu puteți
contrazice Cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegeți? El încearcă să
intre, te roagă să-L primești. „*Dacă
aude cineva glasul Meu (Oh!),
și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el.*” Vedeți?
El are ceva de vorbit cu voi, niște lucruri importante, un plan de
salvare. Vrea să vă vorbească, dar unii s-au umplut de crezuri
într-o asemenea măsură, încât și-au înțepenit grumazul, au
devenit încăpățânați și indiferenți, și nu mai suportă să-L
audă vorbind. Așa este. Dar iată, El stă la ușă.

Poate
spui: „Stai puțin, frate Branham, eu L-am primit deja.” Poate ai
făcut aceasta și L-ai lăsat să intre, dar aceasta-i tot ce ai
făcut? Vedeți voi, foarte mulți oameni sunt îngroziți de ideea
de iad, și știu că fără Hristos vor ajunge acolo, așa că zic:
„O să-L primesc.” Au făcut lucrul acesta acum douăzeci sau
treizeci de ani, dar n-au mai făcut nimic altceva.

Dacă
vin în vizită la careva dintre voi, bat la ușă, iar tu deschizi

și-mi zici: „Intră, frate Branham.” Eu intru, dar tu spui: „Dar să stai acolo lângă ușă. Să nu te plimbi prin casă, sau să umbli de colo-colo.” Vedeți?

Știți

că inima omului are, dincolo de ușă, multe compartimente mici? Nu vrem să recunoaștem, dar acesta este adevărul, fiindcă avem niște cămăruțe mici și secrete. Da, domnilor. Noi Îl primim în inima noastră, dar nu-L acceptăm ca Domn al nostru. Nu vrem să ajungem în iad, așa că spunem: „Isuse, poți intra pe ușă, ca să nu ajung în iad, dar nu poți fi Domnul meu.” „Domn” înseamnă „stăpân”. Astfel, atunci când Îl primești ca Domn, El devine Stăpân peste tine și controlează totul. Atunci El este acasă.

Dacă

aș veni la voi și aș bate la ușă, aș prefera să-mi spuneți: „Pleacă de la ușa mea!”, decât să mă lăsați să intru, iar după aceea să-mi spuneți: „Să nu începi să umbli prin casă. Stai acolo și spune ce dorești.” Credeți că dacă mi-ați vorbi așa, m-aș simți bine primit? Aș putea să-ți explic de ce am venit? Sigur că nu. Dar așa procedează biserica astăzi, prieteni. Oamenii spun doar: „Intră, Doamne, dar rămâi lângă ușă și spune ce vrei.” Înțelegeți? Nu se poate în felul acesta, pentru că așa dăm de necaz.

Noi

trebuie să-L întâmpinăm cu bucurie și să-l spunem: „Doamne, intră în casa mea, iar dacă dorești ceva, ia orice. Sunt al Tău, Doamne, iar Tu ești al meu. Mi-ai făcut o mare cinste bătând la ușa mea, Tu, Creatorul cerului și al pământului. Doamne, vreau să intri și să fii Domnul și Stăpânul meu. Ia-mă și transformă-mă în ce vrei Tu. Scoate la lumină orice taină ascunsă a inimii mele, orice lucru rău care este în mine. Deschide fiecare ușiță, Doamne, cercetează-mă și vezi ce este în neregulă cu mine.

Arată-mi unde greșesc și aruncă afară tot ce este rău. Vreau să rămâi aici și să fii Domnul meu. Doamne, dă-mi binecuvântarea Ta și curăță-mă acum.”

Dacă

nu-L poți primi ca Domn pe deplin, nu deschide ușa, iar dacă nu poate fi Stăpân în inima ta, nu-L chema ca Mântuitor. Toată lumea vrea să aibă un Mântuitor, dar nimeni nu vrea un Domn. Vor ceva care să-i scape de pedeapsa iadului, dar vor să trăiască în continuare cum vor și să facă ce le place.

Haideți

să facem acum un tur al inimii omenești, dacă mai aveți răbdare zece minute. Fiți atenți. Cum ajungi în fața inimii, pe partea dreaptă este o ușă mică pe care scrie: „Viața personală.” Sigur nu vreți ca cineva să umble acolo, ci spuneți: „Este problema mea dacă vreau să fac ceva anume. Predicatorule, dacă vrei, vin la biserică, mă înscriu, dar nu începe să-mi spui ce să fac.” Vedeți? „Chiar dacă Biblia spune cutare lucru, eu nu cred că-i așa.” Înțelegeți? Credeți că Isus poate rămâne într-o asemenea inimă? Nu, cu siguranță că nu! El vine ca să fie Stăpân, dar viața noastră privată este un lucru important, și toți vrem să ne fie respectată. „Dacă vreau să ies la un pahar cu vecinul, este problema noastră. Dacă noi, femeile, vrem să ne tăiem părul, este privilegiul nostru ca femeii americane. Dacă vrem să purtăm pantaloni scurți, aceasta ne privește pe noi. Dacă vrem să ieșim în oraș și să bem ca între bărbați, și suntem de acord ca și soțiile noastre să facă același lucru, nu este treaba ta să te bagi în problema aceasta.”

Dar

Biblia spune: „Nu faceți așa!” Cine are dreptate? Cuvântul lui Dumnezeu.

Desigur,

toți Îl vrem pe Isus, și credem că Îl avem deja, dar dacă ar veni răpirea și am fi lăsați pe pământ? Probabil ne-am întreba unde sunt ceilalți, ce s-a întâmplat cu ei, dacă totul va fi tainic. El va veni ca un hoț noaptea și nouăzeci și nouă la sută dintre oameni nici nu vor ști că a avut loc răpirea. Va fi trecută și ei nu vor ști nimic despre aceasta, fiindcă Isus a spus că va veni ca un hoț noaptea. Deci așa trebuie să fie. Înțelegeți? Așa vom fi răpiți.

Odată

am citit o carte. Nu mai știu cum se numea... cred că era „Romeo și Julieta”. Băiatul a venit noaptea s-o ia pe fată. Înțelegeți? La fel va face și Isus. Când biserica va fi cufundată în somn, așa cum scrie despre epoca Laodicea, El se va strecura și își va răpi Mireasa.

Toți

cei adormiți de-a lungul epocilor vor învia, și vor fi luați ca Mireasă, apoi va veni judecata. Atunci biserica va spune: „Stai puțin, nu trebuia să fie răpită mai întâi Mireasa, la venirea Domnului?” Răpirea a fost deja demult. A venit în taină și voi nu ați știut nimic.

Atunci

veți spune: „Dar eu aparțin bisericii. Sunt metodist, baptist, pentecostal...” Pentru Dumnezeu lucrul acesta nu înseamnă nimic. Este ca și cum un doctor ar spune că ai cancer în stadiu avansat. Faptul că știi numele bolii nu te va ajuta cu nimic. Cancerul este un demon. Poți spune că este un porumbel, o acvilă sau un vultur, fiindcă aceasta nu are nici o legătură cu boala. Nu o vindecă, nu o extermină, ci doar o denuțește.

Este

la fel cum spun unii: „Eu sunt creștin.” Poate chiar sunt ca și confesiune, dar viețile lor nu aduc nici o mărturie prin faptele lor, prin principiile lor morale.

„Știți,
se ține o trezire în cutare loc.”

„Cine
o organizează?”

„Bapțiștii.”

„A,
noi n-avem nici o legătură cu ei!” Dar poate Dumnezeu are pentru tine un mesaj pe care îl va transmite în adunarea aceea.

Poate
o organizează „Primele adunări”, sau „Numele lui Isus”, sau „Adunarea lui Dumnezeu”, sau poate alții, dar oamenii spun: „Nu, noi nu aparținem acelor grupări.”

Suntem
frați. Credeți că ar îndrăzni cineva să rupă moștenirea lui Dumnezeu? Ei au Duhul Sfânt, la fel ca voi și fac aceleași lucruri pe care le-ați făcut și voi când L-ați primit. Vedeți de ce îmi plac aceste adunări ale Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline? Pentru că îmi dau libertatea să spun aceste lucruri. Înțelegeți?
„Aceștia suntem, și suntem frați. Nu suntem despărțiți, fiindcă toți formăm un singur trup,” vorba poetului. Vedeți?

Să

revenim la ușa aceea micuță a vieții personale. „Este în ordine. Voi fi un membru al bisericii voastre. O să mă înscriu în organizația Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline, dar să nu-mi spuneți că trebuie să primesc Duhul Sfânt și să mă port în felul acesta.” Vedeți? Aceasta înseamnă viața personală. Dar dacă procedați așa, nu îl veți avea niciodată pe Isus, pentru că o să Se întoarcă și o să iasă. Voi ce ați face dacă ați intra într-o casă și acolo vi s-ar spune: „Stai lângă ușă și spune de ce ai venit!” Ați spune: „Mulțumesc,” și ați închide ușa pe dinafară. La fel face și Isus. Așa este. De aceea a rămas biserica rece. Înțelegeți?

Oamenilor

de Afaceri ai Evangheliei Depline, să nu lăsați niciodată adunarea voastră să ajungă așa! Dacă auziți un mesaj, dacă auziți o bătaie în ușă, deschideți și spuneți: „Da, Doamne, spune ce este?” Într-adevăr sunt mulți prefăcuți, dar când vedeți un predicator adevărat... Ce este un prefăcut? Ce este un dolar fals? Este copia unuia adevărat. Deci dacă a fost făcut un fals, înseamnă că există și unul adevărat după care a fost copiat. Așadar, trebuie să existe și un Duh Sfânt adevărat, o putere de salvare adevărată, un Dumnezeu adevărat al iubirii. Să nu vă mulțumiți în nici un caz cu puțin!

Atât

despre ușa vieții personale, fiindcă trebuie să mă grăbesc să trec prin toate aceste uși.

Mai

este acolo și o ușiță a mândriei. Oh, aici este complicat! Nu vrem să stăm prea mult la ușa aceea, pentru că fiecare stă în dreptul ei și spune: „Nu te băga, pentru că am și eu mândria mea!” Așa este, dar nu ar trebui să fie așa.

Nu

demult, am ținut aici o predică intitulată „Mielul și porumbelul.” Vedeți voi, mielul, oaia, nu produce decât lână. Dacă iei o oaie și vrei s-o tunzi, poți trece fără probleme mașina de tuns dintr-o parte în cealaltă, fiindcă nici nu se va mișca. Renunță la toate drepturile ei. Lâna este a ei, ea a crescut-o, dar renunță la ea de bunăvoie.

Când

îi spui unui om că trebuie să fie născut din nou, că trebuie să renunțe la viața lui păcătoasă, să se lase de furat, de mințit, de înșelat, de doctrine și de tot felul de alte lucruri, unii explodează ca un balon. Aceasta este diferența dintre oaie și capră. Înțelegeți? Capra se răzvrătește, dar oaia renunță de bunăvoie.

Nu

am nimic cu doamnele, doar sunt surorile noastre, dar sunt plin de râvnă pentru biserica aceasta, iar atunci când văd că devine lumească, precum Sodoma, nu pot să nu strig împotriva ei. Aceasta îmi face inima să-mi sângereze, și atunci strig: „Nu vă luați după Marilyn Monroe sau după celelalte femei pe care le vedeți acolo, cum urmați exemplul Sarei din Biblie. Înțelegeți?”

Nu

încercați să fiți ca domnul Cutare, să alergați pe platformă și să jucați teatru, îmbrăcați neglijent și nepotrivit. În mișcarea pentecostală este prea mult spectacol de tip Hollywood. Așa este. Avem nevoie de Duhul Sfânt. Poate nu vă place de mine și n-o să vreți să mai vin, dar aceasta este șansa mea de a spune adevărul, și acesta este adevărul. Cercetați și vedeți dacă nu este așa.

O

doamnă mi-a spus: „Dar este dreptul meu ca femeie americană.”

„Da,

dar renunță la el!”

Cu

câtva timp în urmă, am fost la cumpărături împreună cu soția mea, în Indiana, iar acolo am văzut un lucru straniu: o femeie îmbrăcată într-o fustă foarte ciudată.

Soția

m-a întrebat: „Dragule, nu este dintre cele care cântă în cor?”

„Ba

da,” am răspuns eu.

„Si

de ce se poartă așa?”

„Pentru

că nu sunt din Împărăția noastră”

În

slujba mea de misionar, eu am cutreierat de multe ori lumea. Astfel, în Germania, am întâlnit duhul german; în Finlanda am întâlnit un alt duh; în Australia, un altul, și tot așa, iar America are și ea duhul ei. Toate acestea sunt duhuri naționale, și toate sunt de la diavolul. Isus a spus că toate împărățiile acestei lumi sunt ale celui rău, El stăpânește peste fiecare dintre ele. Isus a

spus aceasta. Vedeți, este vorba despre acel duh național.

„Dar noi nu suntem americani?” m-a întrebat ea.

„Nu, nu suntem, dar am putea fi. Oare ne purtăm noi ca ceilalți americani? Nu se poate să urmăm acest grup de oameni bețivi, gălăgioși și lipsiți de onoare. Nu. Noi suntem născuți din Duhul Sfânt și venim de acolo de unde este sfințenia pură și neîntinată, unde Îngerii neprihăniți stau pururi în fața lui Dumnezeu. Noi locuim aici și facem parte din acest popor, dar așteptăm Împărăția Ta, când voia Ta se va face pe pământ, la fel ca în cer.”

Așadar, atunci când ne naștem de sus, și tot păcatul este aruncat afară, Duhul lui Dumnezeu, Creatorul nostru, vine în inimile noastre și ne modelează caracterul. Atunci nu mai mințim, nu mai furăm și nu mai înșelăm, ci mergem drepti și cinștiți, ca niște locuitori ai cerului, fiindcă aceasta și suntem, dacă suntem născuți din Duhul lui Dumnezeu.

Mulți dintre noi sunt confuzi, și astfel ajung să ia anumite senzații și idei și să le numească Duhul lui Dumnezeu. De aceea întregul sistem bisericesc este nesigur și ezitant în ziua de azi. Este îngrozitor, dar cu toate acestea, Isus stă la ușă și bate...

Aș vrea să mai deschid o ușă, și anume ușa credinței, după care voi încheia. Mai am aici cam o duzină de versete, dar voi sări

peste ele. Oamenii spun:

„Vrei
să vii la adunarea oamenilor de afaceri creștini?”

„Unde
să vin?”

„La
adunarea Oamenilor...”

„Aceasta
este împotriva credinței mele.”

Desigur,
există o singură credință: „*Un
Domn, o credință, un botez.*” (Efeseni
4,5). De aceea spun ei: „Este contrar credinței mele.” Poate
vrei ca nici măcar Isus să nu Se pună în calea credinței tale,
care își are rădăcinile într-un crez, într-o biserică, într-o
organizație. Credința ta s-a izolat singură într-o încăpere, și
nu-L primește pe Isus, care este Cuvântul. În Ioan 1 scrie: „*La
început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul
era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre
noi.*” (Ioan
1.1,14).

El
este Dumnezeu cel veșnic.

Poate

crediința ta spune că zilele minunilor au trecut, că nu există prorocie și vorbire în limbi, că ceea ce se întâmplă printre penticostali este o absurditate. Poate ai lăsat un crez să blocheze ușa credinței tale, și să-ți spună că nu există astfel de lucruri. Deschide acea ușă și lasă Cuvântul lui Dumnezeu să devină Dumnezeuul tău. Spune: „Nu-mi pasă ce spune crezul meu. Dacă Biblia spune așa, Tu ești Domnul meu.”

Trebuie

să te naști din nou, iar după nașterea din nou, trebuie să fii umplut cu Duhul Sfânt. Nu contează ce spune un crez sau altul, fiindcă ele nu înseamnă nimic. Unii spun: „Eu cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu.”, dar și diavolul crede aceasta. Trebuie să fii născut din nou, lucru de care se teme toată lumea. Oamenii spun că sunt deja născuți din nou, dar viețile lor vorbesc atât de tare, încât mărturia lor abia se aude. Înțelegeți?

Nașterea

înseamnă întotdeauna mizerie. Scuzați-mi expresia, dar așa este, fie că are loc într-un grajd, într-un coteț sau într-o sală de spital. La fel este și nașterea de la altar: te face să putrezești în propria gândire, să arunci lucrurile la care odată țineai cu toată inima și să renunți la tot pentru acea bătaie mică din ușă.

Noi,

americani, credem în lucrurile mari. Ne plac pălăriile mari, mașinile mari, denomiinațiunile mari și crezurile lungi. Vrem numai lucruri mari, dar Dumnezeu se află în spatele unui glas blând și duios.

Noi

nu vrem însă decât tăra boi și gălăgie. Odată, un fermier a ieșit cu căruța pe câmp. Pe drum, căruța scârțâia și trosnea, făcând mult zgomot. Când s-a întors, a trecut pe același drum și peste aceleași hopuri, dar nu s-a mai auzit nici un scârțâit pentru că acum era încărcată cu bunătăți.

Noi

vrem să avem un crez. „Biserica noastră este cea mai mare. Slavă Domnului că i-am întrecut pe ceilalți la adunarea banilor și la atragerea cât mai multor membri.” Eu n-am nimic împotriva acestor lucruri, dar ceea ce vreau să vă spun este că nu-i suficient doar atât. Este bine să aduceți oameni în biserică, dar ce a spus Isus despre prozeliții care se luptau să aducă un membru în plus în biserică? Ce se întâmpla cu acela? Devenea de două ori mai rău decât fusese înainte. (Matei 23.15).

Noi

ascultăm emisiunile lui Billy Graham... Eu nu am nimic de zis împotriva acestui mare evanghelist, este un om al lui Dumnezeu și Dumnezeu lucrează prin el, dar unde este el? În Sodoma. Vă amintiți tabloul? În Sodoma au coborât doi îngeri, iar Isus a spus că la venirea Lui va fi la fel. Dar Unul a rămas cu Avraam cel ales și chemat afară. Priviți ce au făcut cei doi îngeri și veți înțelege mesajul.

Domnul

a spus că așa va fi și în zilele din urmă, dar nu este un lucru curios faptul că din toți trimișii: Moody, Sankey, Finney, Knox, Calvin și toți ceilalți, niciunul nu a avut un nume care să se termine cu terminația „**ham**”, cum este **Graham**?

Vedeți cine este trimisul bisericii formale?

Biserica

duhovnicească, de tip pentecostal, nu a fost de la început acolo. Priviți Mesagerul trimis la biserica aceea. El s-a așezat să vorbească cu Avraam. I-a schimbat numele din „Avram” în „Avraam,” și l-a întrebat: „*Unde este nevastă-ta, Sara?*” fiindcă numele ei fusese schimbat din „Sarai,” în „Sara.”

„Este

în cortul de la spatele Tău.”

„La

anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu. Dar de ce a râs când am spus lucrul acesta?” Acesta este El. De ce trebuie să fie așa? Pentru că avem nevoie de un asemenea Duh în biserică, de un Duh profetic, un Duh al deosebirii. Dar atunci când vine, oamenii îl resping. De ce? Pentru că suntem în epoca Laodicea, și suntem atât de prinși în crezuri și în alte lucruri, încât nu-L putem primi. Așa este. Înțelegeți? „*Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu...*”

„Oh,

credința mea nu acceptă asemenea lucruri!”

Atunci

credința ta este greșită. Credința adevărată în Dumnezeu va accepta fiecare promisiune a Lui cu „Amin”, printr-un Duh Sfânt adevărat. De ce? Pentru că Biblia a fost scrisă de Duhul Sfânt, El a spus aceste lucruri. Această Carte a fost scrisă de oameni din vechime, sub inspirația Duhului Sfânt. Atunci cum este posibil să ai Duhul Sfânt și totuși să-L negi? Nu se poate. Aceasta este numai o formă de evlavie, cum spune prorocul, dar puterea este

tăgăduită, puterea de a-i elibera pe oameni, pe bărbați și pe femei deopotrivă, de păcat și de lucrurile lumești. Dumnezeu să aibă milă de noi. O, îndepărtați-vă de credința voastră religioasă, care tăgăduiește Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul Lui să fie găsit adevărat. Da, domnilor!

Observați

că El a spus: „...și

nu știi că ești nenorocit, sărac, orb și gol.” Aceasta

este partea cea mai jalnică. Ne apropiem de încheiere, dar aș vrea

să rețineți lucrul acesta: „*nu*

știi...” Dacă

ai vedea un bărbat sau o femeie mergând pe Stone Street, sau pe o

altă stradă principală, și ai observa că este gol, că n-are

îmbrăcăminte, este sărac și nenorocit, și nici măcar nu-și dă

seama de starea în care se află, – pentru că dacă și-ar da

seama, ar încerca să facă rost de îmbrăcăminte, sau ar intra

undeva -, ai încerca să mergi la el și să-i vorbești. Dar

probabil că ți-ar spune: „Vezi-ți de treaba ta!”

Exact

așa a spus Isus Hristos că va fi biserica pentecostală în zilele

din urmă: bogată, dar căldică. Suntem la fel de bogați ca

ceilalți. Erau cu adevărat bogați pe vremea când aveam misiuni,

când aveam mântuirea. Acum nu mai avem decât ierarhii, mai mulți

membri și lucruri scumpe. Unde suntem? Pe aceeași linie cu ei. Așa

a spus Isus.

În

mijlocul acestor lucruri, Isus continuă să stea la ușă și să

bată. „*Dacă*

aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina

cu el, și el cu Mine.” Însă

și noi ajungem tot orbi și goi. Oamenii sunt complet orbi din punct

de vedere spiritual, așa că nu le mai poți spune nimic.

Știți,

eu am crescut în Kentucky, într-un mediu foarte sărac. Bunicul meu era vânător, și încă unul cunoscut, și obișnuia să vâneze ratoni. Nu știu dacă pe aici se practică lucrul acesta. În Arizona sunt destul de puține ape pentru a avea ratoni, dar acolo sunt foarte mulți, iar oamenii îi vânează. Câți dintre voi știu cum se vânează un raton? Ia te uită! Ce de lume din Kentucky este prezentă aici!! Ei, așa da! Mai înainte mă simțeam cam stingher, dar acum mă simt chiar bine, pot să-mi scot haina și să încep să predic cu adevărat.

Câți

dintre voi știu ce este o saltea de paie? Da, Tony, mulțumesc! Acum mă simt ca acasă. Este foarte bine. Pâine de porumb, terci de mălai cu fasole și frunze de ridichi. Da, erau tare bune.

Bunicul

meu vâna ratoni, și le aduna grăsimea într-o cutie de metal. Mama păstra cutiile de la praful de copt, iar cu una tăia aluatul rotund pentru biscuiți. Făcea niște biscuiți atât de mari, încât puteai să le dai capacul la o parte și să-i umpli cu sirop de zahăr și puțin unt de casă. Erau atât de buni! Aș mânca și acum, mai ales că azi-dimineață nu mi-a prea ajuns siropul. Ar merge tare bine.

Mama

folosea grăsimea de raton ca tratament pentru orice la noi în casă; grăsimea și uleiul se foloseau și pentru vite, la zgârieturile făcute de sârma ghimpată. Când ne tăiam ne dădea cu uleiul acela și cu terebentină.

Când

ne simțeam rău ne dădea grăsime de raton.

Casa

noastră era compusă dintr-o cameră micuță și un pod. Urcam acolo ținându-ne de o balustradă făcută din puiți neciopliți, Toți copiii dormeam acolo, pe o saltea de paie, peste care aveam o saltea de pene. În șindrilă era o gaură prin care intra lumina lunii, și odată cu ea, și zăpada, așa că mama ne învelea cu o bucată de pânză, ca să nu ne atingă zăpada. Dormeam doi la cap, doi la picioare și doi la mijloc. Găsisem nenumărate feluri în care să dormim și ne înghesuiam unii în alții ca purceii, ca să ne încălzim.

Dar

uneori se întâmpla ca vreunul dintre noi să iasă de sub învelitoare când era ger, și să răcească, așa că a doua zi ne trezeam cu ochii lipiți de puroi, ceea ce mama numea „chestie din aia.” Dimineața, ea mă trezea strigând: „Scularea, Billy, căci este timpul să pleci la școală!”, iar eu îi răspundeam: „Nu pot! Am chestie din aia în ochi.” Fratele meu, Humpy – îl chema Edward, dar noi îl poreclisem Humpy, zicea și el: „Mi-a intrat chestie din aia în ochi.” Atunci auzeam cum mama pune pe sobă cutia cu grăsime de raton, o topea, apoi venea și ne ungea ochii cu ea. Și ca prin minune, chestia aia dispărea. Untura de raton era medicamentul pentru ochii care sufereau de diferite „chestii.”

Vă

spun însă, că biserica a fost cuprinsă de o asemenea răceală, încât grăsimea de raton nu are nici un efect. Dar Isus ne-a spus:

„Te

sfătuiesc să cumperi de la Mine doctorie pentru ochi.”

(Apocalipsa

3.18), iar această doctorie este Duhul Sfânt. Biserica a devenit

atât de oarbă încât nu-L mai vede pe Dumnezeu, ci vede doar propria organizație; vede doar ce are sub nas, dar nu privește în față, ca să vadă apropiata venire a Domnului. Untura de raton nu vă poate ajuta, dar alifia Duhului Sfânt vă va deschide ochii, și veți putea simți prezența lui Isus Hristos. El este Același ieri, azi și în veci; El este Dumnezeu, și îți poate unge ochii cu Duhul Lui cel Sfânt. Atunci vei uita că ești metodist, baptist, unitarian, trinitarian, nazarinean sau mai știu eu ce. Vei fi doar creștin, născut din nou în Împărăția lui Dumnezeu. Atunci nu va mai trebui să spui: „Trebuie să fac cutare lucru,” pentru că te va împinge Ceva să-l faci. Îndemnul din inima ta te va duce în rugăciune; dragostea divină va curge prin întreaga ta ființă, până nu vei mai putea sta jos, iar rugăciunea va izbucni din tine ca apa dintr-o fântână arteziană.

Timp

de câțiva ani am lucrat ca paznic de vânătoare, și treceam mereu pe lângă un izvor mare și vechi. Apa țâșnea în continuu din el, o apă delicioasă. Într-o zi, m-am așezat lângă acel izvor, am luat o gură de apă și l-am întrebat:

„De ce ești atât de vesel? Pentru că vin iepurii și beau apă din tine?”

Dacă

ar fi putut vorbi, ar fi spus: „Nu.”

„Pentru

că vin căprioarele și beau?”

„Nu.”

„Pentru
că beau eu din tine?”

„Nu.”

„Dar
atunci de ce? Ce anume te face să gălgâi așa?”

Dacă
ar fi putut vorbi, izvorul mi-ar fi spus: „Nu eu gălgâi, frate
Branham, ci sub mine este Ceva care mă împinge continuu și mă
îndeamnă să țâșnesc.”

Noi
ne străduim să facem tot felul de lucruri, dar când este Duhul
Sfânt în noi, le facem din dragoste divină. Nu este de mirare că
Pavel a spus: *„Căci
pentru mine a trăi este Hristos, și a muri este un câștig.”*
(Filipeni
1.21).Așa
este. Lăsați această ungere pe care v-o dă El, să vă atingă
ochii.

În
încheiere... Nu vreau să vă mai țin, să vă obolesc de tot. Este
prima sau a doua oară când sunt aici cu voi, și vă rog să mă
iertați dacă am vorbit prea mult, dar aș vrea să închei spunând
următorul lucru. În sud, aveam un frate pentecostal de culoare
care era un adevărat slujitor al lui Hristos. Una dintre surori, o
femeie de culoare cu un caracter minunat, fusese umplută cu Duhul
Sfânt. Soțul ei se numea Gabriel, dar noi îl strigam Gabe. Era un
băiat bun, dar nu-l puteam aduce niciodată la biserică. Pur și

simplu nu voia să vină. Băieții din gașca lui, cu care juca biliard, spuneau că acolo, adică la biserică, sunt niște holly-rollers buni de nimic, așa că Gabe își petrecea dimineața de duminică fie cu tacul în mână, lângă masa de biliard, fie umblând aiurea cu gașca lui.

Dar

soția lui era o creștină sinceră. Ea mergea la biserică și se ruga împreună cu păstorul ei și cu întreaga adunare pentru Gabe, fiindcă toți știau că în inima lui, Gabe era un om bun. El avea o mică afacere, se ocupa cu lustruitul pantofilor. De aici câștiga destui bani ca să joace biliard. Îi plăcea biliardul, și nu voia nicicum să primească Evanghelia.

Lui

Gabe îi plăcea mult și să vâneze, și cum păstorul era și el, vânător, obișnuia să-l ia pe Gabe cu el la câte o partidă de vânătoare. Odată, după ce au umblat o zi întreagă prin sălbăticie și prin mlaștini, se întorceau acasă. Vânasera atât de mult încât abia puteau căra iepurii și păsările împușcate. Mergeau spre casă pe o cărare cunoscută și aveau de urcat un deal și apoi coborau și ajungeau în micuțul lor orășel.

Era

Într-o zi de sâmbătă, la apusul soarelui. Păstorul nu-l mai auzise pe Gabe spunând nimic de ceva vreme, așa că s-a uitat în jur. Gabe mergea cu capul întors spre soarele care asfințea în zare. Nu spunea nimic, ci doar privea cum apune soarele. Păstorul nu a spus nici el nimic și a mers mai departe, dar după câteva momente a simțit pe umăr o mână mare și grea. S-a întors surprins, și l-a văzut pe bătrânul Gabe privindu-l cu lacrimile și roind pe obraji.

„Păstorule,”

i-a zis el, „mâine dimineață o să mă găsești acolo, stând pe banca plângerii. Apoi voi merge și mă voi așeza lângă soția mea credincioasă și nu voi mai pleca decât atunci când mă va chema Domnul.”

Uimit,

păstorul i-a zis: „Gabe, de ani de zile mă rog și aștept să aud lucrul acesta de la tine. Ești sigur?”

„Da,

păstorule, sunt sigur. Dar vreau să primesc și Duhul Sfânt. Mâine dimineață am să vin acolo, pe banca plângerii, și nu mă mișc de acolo până nu-L primesc.”

„Gabe,

sunt foarte bucuros pentru aceasta, dar vreau să te întreb ceva. Ce predică am ținut, sau ce anume te-a determinat să iei această decizie? Sau a fost vreo cântare care te-a inspirat?”

Bătrânul

negru l-a privit pe păstor și i-a zis: „Păstorule, îți mulțumesc pentru tot ce ai predicat și pentru tot ce mi-ai spus, și apreciez fiecare cântare a corului, dar nu acestea m-au făcut să mă hotărâsc. Privesc spre apusul soarelui și mă gândesc că și soarele nostru apune și lumina din trupurile noastre este din ce în ce mai slabă.”

Așa

este. Lucrul acesta este adevărat și în dimineața aceasta, domnilor. Soarele apune peste viețile voastre și peste a mea; apune peste întreaga civilizație. Se apropie sfârșitul. El stă la ușă

și bate, așteaptă și dorește să-i deschizi. Acel ciocănit slab este Ceva în inima ta care spune: „Eu sunt, deschide-Mi!” Acela este El, iar Gabe L-a ascultat și s-a întors.

El

mi-a zis ceva: „Păstorule, știi că eu nu țintesc bine. Știu că n-am împușcat nimic, pentru că nu mă pricep, dar uite că aici am atât de mult vânat, cât să ne ajungă, mie și soției mele, pe toată săptămâna. Și m-am gândit... înseamnă că El mă iubește, altfel n-ar fi atât de bun cu mine.”

Voi

vă dați seama de lucrul acesta? Știu că astăzi, în India, sunt mulți copii care zac pe străzi cu burțile umflate și gurițele diforme, murind de foame. A doua zi, vin oamenii, îi adună pe târgi și-i aruncă în râu. Ei nu știu de Ioan 14 și mănâncă orice găesc: iarbă, coajă de copac, orice. S-ar putea hrăni cu ce lăsăm noi pe fundul cutiilor de gunoi.

În

dimineața aceasta, noi stăm aici liniștiți, plătim doar un dolar și jumătate pentru mâncare, avem haine frumoase, conducem un automobil bun și locuim într-o casă bună. Voi, oamenii de afaceri, aveți totul din belșug, după cum ați și mărturisit, pentru că Domnul este bun cu voi. Vă puteți da seama de lucrul acesta? Știți de ce? Pentru că vă iubește. Știați că vă iubește? De aceea, vine, bate la ușă și zice: „*lată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine.*”

Este

posibil ca Glasul acela duios care așteaptă la ușa inimii voastre, să fi bătut de multe ori, astfel încât acum abia se mai aude, așa

că haideți să fim sinceri cu noi înșine și cu Dumnezeu pentru o clipă. Acea bătaie scurtă a însemnat: „Ar trebui să-mi schimb căile și să fiu altfel; ar fi bine să mă corectez. Știu că în mintea mea sunt anumite lucruri... Iată, îmi examinez viața prin prisma Cuvântului, și văd că greșesc în multe privințe.”

Uitați-vă

în jur și vedeți cât de bun este El. Bunătatea Lui bate la ușă. Indiferent ce am făcut, cât am păcătuit, de câte ori L-am respins, de câte ori am zis că-L voi primi mai târziu, El nu a încetat să bată. Dacă cineva își va deschide inima și Îl va primi, El va intra și va cina cu el sau cu ea. Să vedem ce dorește El în dimineața aceasta, în timp ce stăm cu capetele plecate.

O,

Isuse, eu Te iubesc, Te iubesc... Prin harul Tău, Te iubesc mai mult, Doamne. „Ce este acel lucru din inima mea care îmi spune că trebuie să mă apropiez de Isus? Ce este?” Vreți să-l deschideți ușa în dimineața aceasta? În timp ce stați cu capul plecat și cu ochii închiși, fiți sinceri numai un minut în inima voastră. Este un ciocănit foarte slab. Mă voi ruga pentru o clipă. Ați vrea să știți ce este acel lucru misterios din viața voastră? Ați vrea să-L lăsați să intre în dimineața aceasta? Spuneți: „Frate Branham, roagă-te să am harul și credința pentru a-L lăsa să intre. Vreau să știu ce este această bătaie la ușa mea. Știu că este Cineva care vrea să intre. Poate este o apropiere sau o slujbă diferită, poate vrea să mă predau Lui, sau să primesc Duhul Sfânt... Vreți să ridicați mâinile spre Dumnezeu și să spuneți: „Sunt aici, Doamne!”? Dumnezeu să vă binecuvânteze. O, oamenii au ridicat mâinile aproape peste tot! „Tu bați și la ușa mea...” Șaizeci sau șaptezeci la sută dintre oameni.

Să

ne plecăm capetele.

Tată

ceresc, așa cum spune și cântecul:

„Există

o Fântână umplută

cu

sângele curs din venele lui Emanuel.

Păcătoșii

care se scaldă în acest Izvor

se

curăță de orice pată.

Tâlharul

de pe cruce a văzut acest Izvor

și

s-a bucurat,

Iar

eu, un nemernic la fel ca și el,

vreau

să-mi spăl aici toate păcatele.”

Tată,

Îți mulțumim pentru oamenii aceștia. Fără îndoială, că unii dintre ei se consideră creștini de multă vreme, însă acum au primit putere să ridice mâna. Dar dacă nu aveau această putere, Tată? Atunci au respins răscumpărarea. Mă gândesc la un suflet care umblă singur prin întuneric și nu știe că este sărac și orb. Și deodată, aude cum Domnul bate la ușă, dar ignoră această chemare până când nu se mai aude. Apoi adoptă un crez sau altceva, și trăiește așa pentru tot restul vieții, dar în ziua judecății va fi dezamăgit.

Doamne,

Îți mulțumesc pentru oamenii aceștia care ridică mâinile și spun: „Doamne, ai milă de mine! Vino astăzi în inima mea, Doamne Isuse, și descoperă-Te. Iartă-mă, Doamne. Îți dau întreaga mea viață, iar dacă este ceva greșit în mine... Oh, privesc spre viața mea și văd că este plină de greșeli. Iartă-mă și modelează-mă Tu, și scoate din mine tot ce este lumesc și ne-duhovnicesc. Îți mulțumesc, Doamne, că nu m-ai lăsat să trec linia dincolo, de unde nu mai este cale de întoarcere, și că am primit Duhul Tău înainte ca El să bată pentru ultima dată și să plece.”

Iuda

Iscarioteanul L-a vândut pe Domnul pentru treizeci de arginți, iar noi facem la fel astăzi: Îl vindem pentru popularitate, pentru grijile lumești, pentru organizații și denominațiuni religioase, pentru crezuri; Îl vindem pentru orice.

Dar

Tu, Doamne, ai milă de inimile sincere. Pentru ele mă rog și cer cu toată ființa mea îndurarea divină; ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, și fie ca această dorință, cu credința că Domnul este Cel care bate la ușă și face toate aceste lucruri, să

deschidă acea ușă a inimii lor, iar Isus să intre și să rămână acolo ca Domn, scoțând afară tot ce este lumesc și transformându-i în oameni noi în Hristos.

Doamne,
vindecă-i pe cei bolnavi, fiindcă văd că sunt mulți suferinzi.
Mă rog pentru ei, Doamne, ca Marele Medic să le atingă trupurile și să facă din ele locuința Lui, să-Și poată întinde mâna la simpla chemare a inimii noastre. Marele Medic lucrează în continuare. Doamne, Te rugăm să asculți rugăciunea noastră. Binecuvântează-i pe toți cei prezenți, fiindcă Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus Hristos. Amin.

Acum,
cu capetele plecate, haideți să cântăm încet și cu smerenie această veche cântare creștină. „Îl iubesc, Îl iubesc, căci El m-a iubit întâi.” Să credeți că veți primi tot ce ați cerut și că Isus va intra după acea bătaie în ușă.

Să
cântăm încet:

Îl
iubesc, Îl iubesc,

Căci
El m-a iubit întâi

Și
a plătit salvarea mea

Pe
lemnul Calvarului.

Cei
care vreți să-L acceptați ca Domn al inimii voastre, spuneți în
timp ce stăm cu capetele plecate: „Doamne, ia totul acum, fiindcă
acum, la această masă, Îți fac o promisiune sfântă: că Te voi
întâlni din nou la măreața Cină de nuntă. În dimineața
aceasta Îți predau viața mea, așa că ajută-mă, Doamne. Dacă
nu am primit încă Duhul Sfânt, voi continua să caut până când
voi primi adevăratul Duh Sfânt, care să-mi curețe viața și să
mă facă o făptură nouă în Isus Hristos. La masa din dimineața
aceasta, îmi ridic mâinile spre Tine și Îți fac această
promisiune în Numele lui Isus Hristos.” Ridicați mâinile și
cântați cu ochii închiși.

Îl
iubesc... (Vă predați Lui?), Îl iubesc,

Căci
El... (Doamne, ai milă de cei care au ridicat mâinile, și
ascultă-le cererile, în Numele lui Isus).

Și
a plătit salvarea mea

Pe
lemnul Calvarului.

Aș
vrea să vă întindeți și să dați mâna cu cineva. Spuneți:

„Domnul să te binecuvânteze, pelerine. Mă bucur că ești aici în dimineața aceasta.” Așa este. Metodiști, bapțiști, catolici, prezbiterieni, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Domnul să vă binecuvânteze. Uneori, mesajul este tăios și dur. Domnul să te binecuvânteze, frate. Domnul să te binecuvânteze, soră. Domnul să fie cu voi, și cu tine, frate. Dumnezeu să vă binecuvânteze. La fel și pe tine, frate Tony. Rămâneți pentru un minut în picioare.

Să
ne ridicăm mâinile și inimile, cu credință, spre Dumnezeu, Tatăl nostru. Nu uitați că Isus a spus că atunci când vă rugați, să credeți că ați primit ce ați cerut, și vi se va da. Credeți lucrul acesta? Spuneți: „Amin! Cred că am primit ceea ce am cerut. Mi-am predat viața lui Isus Hristos și Îți spun cu sinceritate, Doamne, că începând de astăzi voi merge înaintea Ta până când viața mea se va ascunde pe deplin în Isus Hristos.”

Cine
conduce cântările aici? Să cântăm cântarea: „Salvator divin, credința mea privește spre Tine, Mielule de pe Calvar.” Sora de la pian poate să ne dea tonul? Câți dintre voi știți cântarea aceasta? Ridicați mâna. Să cântăm din tot sufletul. „Credința mea privește spre Tine, Mielule de pe Calvar.” Haideți cu toții:

Credința
mea privește către Tine,

Mielule
de pe Calvar

Salvatorul

Divin;

Ascultă-mi
rugăciunea,

Spală-mi
păcatele,

Lasă-mă
ca de azi înainte

Să
fiu numai al Tău!

Să
ne plecăm capetele împreună.

Viața
este un labirint întunecos,

Doar
suferință este în jurul meu, (Nu uitați că urmează să ieșiți
din nou în lume)

Călăuzește-mă,
Tu.

Alungă

Întunericul,

Eliberează-mă
de orice frică,

Nu
mă lăsa vreodată

Să
mă îndepărtez de Tine. (Să cântăm cu toții).

-

Amin -